

BIDT IN GELOOF ZONDER OPHOUDEN (1 Thess. 5:17) **HJM Sales, 22-07-2016**

Geliefde broeders en zusters, in 1 Thess. 5:17 staat geschreven dat wij ‘zonder ophouden’ dienen te bidden. In de Griekse grondtekst wordt “*adia’leiptoos*” gebruikt, d.w.z. “*voortdurend en zonder ophouden, zonder na te laten*”. Nu is het volstrekt duidelijk, dat een mens onmogelijk dag en nacht op de knieën in gebed kan liggen. Dus zal de schrijver hebben bedoeld, dat er gedurende de dagelijkse bezigheden steeds een bede vanuit ons hart tot God mag opstijgen om leniging van noden om ons heen. Noden waarmee wij worden geconfronteerd. Zo bidden we in de gemeentelijke gebedssamenkomsten ook voor de noden in de wereld en die van gemeenteleden. We bidden voor zielen. Voor genezing, bekering, hulp, etc. Voor de lasten die zij in hun hart dragen.

Maar we dienen in geloof te bidden. Want soms worden we wel eens moedeloos. Als we denken dat Gods antwoord uitblijft! Omdat we zwakke mensen zijn, schiet ons geloof nog wel eens tekort. En zeker verstaan we lang niet altijd Gods wil. Deze tekortkomingen zien we ook terug bij de discipelen van Jezus.

Zo lezen we in Joh. 11:1-6 dat Lazarus, de broer van Martha en Maria, ziek was. Daarom riepen ze de hulp van Jezus in. Er was immers een bijzondere band tussen Jezus en deze familie. Maar Jezus kwam niet meteen. Ogenschijnlijk bagatelliseerde Hij de ziekte. Want zo zei Hij: “*Deze ziekte is niet tot de dood, maar tot verheerlijking van God.*” En toen Lazarus al tragisch was gestorven, zei Jezus zelfs: “*Hij slaapt!*”

Deze geschiedenis kent o.a. profetische vergezichten over de positie van de heidenvolkeren en Israël. Daar wil ik het nu niet over hebben. Maar ik wil ingaan op het thema ‘geloof’!

Jezus kwam niet op tijd om Lazarus te genezen. Althans dacht men! Maar Jezus had bewust gewacht om te komen. Lees wat Hij zei in Joh. 11:4 en later in 11:14-15: “*.... Deze krankheid is niet tot den dood, maar ter heerlijkheid Gods; opdat de Zone Gods door dezelve verheerlijkt worde. Toen zeide dan Jezus tot hen vrijuit: Lazarus is gestorven. En Ik ben blijde om uwentwil, dat Ik daar niet geweest ben, opdat gij geloven moogt; doch laat ons tot hem gaan.*”

Verbazingwekkend, niet? Jezus blijkt te hebben gewacht, opdat Lazarus zou sterven, om daarna met een wonder God te verheerlijken en Zijn discipelen tot geloof te brengen. Hij Zélf creëerde dus in zekere zin deze ogenschijnlijk hopeloze situatie. Hij wachtte met het bieden van hulp en liet Lazarus éérs sterven. Hij wachtte zodat het ongeloof duidelijk zichtbaar zou zijn en ging toen op weg om hen te helpen.

Wat moest er gebeuren? De steen van ongeloof moest worden weggewenteld. Ongeloof dat de lichamelijke dood nooit het laatste woord heeft! Ongeloof in de ware betekenis van de Opstanding! Ongeloof in Jezus als de Opstanding en het Leven! Ongeloof dat geloof in Hem eeuwig leven geeft! Ongeloof dat Hij almachtig is! Lees Joh. 11:21-32. Martha geloofde niet. Ook Maria niet echt, maar zij vertrouwde gelukkig wel op Jezus, dat alles goed zou komen.

Jezus reageerde op het diepe verdriet van Maria en de anderen. Joh. 11:33 – “*Jezus dan, als Hij haar zag wenen, en de Joden, die met haar kwamen, ook wenen, werd zeer bewogen in den geest, en ontroerde Zichzelve;*” Jezus reageerde op hun verdriet, veroorzaakt door ongeloof. Is Hij niet oneindig wondervol en genadig? Hij reageerde op hun geestelijke afhankelijkheid en armoede. NB, de geschiedenis speelt in het dorp Bethanië, dat “*Huis van armoede*” betekent. Jezus wordt niet boos als wij ongelovig zijn. Hij komt zelfs vol genade ons ongeloof te hulp. En soms doet Hij dat met een geloofsopbouwend wonder.

Met enkele woorden wekte Jezus Lazarus op uit de dood. Hallelujah! Maar éérs gaf Hij de opdracht om de steen van ongeloof weg te nemen! Joh. 11:39a,41-44a – “*Jezus zeide: Neemt den steen weg. Zij namen dan den steen weg, waar de gestorvene lag. En Jezus hief de ogen opwaarts, en zeide: Vader, Ik dank U, dat Gij Mij gehoord hebt. Doch*

Ik wist, dat Gij Mij altijd hoort; maar om der schare wil, die rondom staat, heb Ik dit gezegd, opdat zij zouden geloven, dat Gij Mij gezonden hebt. En als Hij dit gezegd had, riep Hij met grote stemme: Lazarus, kom uit! En de gestorvene kwam uit,.....”

We hebben het vaste geloof van de Kananese vrouw nodig. We zagen dat Maria en Martha niet slaagden voor de geloofstest toen het er op aankwam. Maar deze heidense vrouw zocht net zolang, tot zij Jezus vond. En kwam tot levend geloof ondanks Zijn opmerkingen, die zij kon opvatten als zware beledigingen. Jezus testte ook haar geloof, maar zij liet zich niet afschepen: *“Heer, slechts een kruimeltje, één woord van U, is genoeg tot genezing.”*

Matth. 15:21-28 – *“En Jezus van daar gaande, vertrok naar de delen van Tyrus en Sidon. En ziet, een Kananese vrouw, uit die landpalen komende, riep tot Hem, zeggende: Heer Gij Zoon Davids, ontferm U mijner! mijn dochter is deerlijk van den duivel bezeten. Doch Hij antwoordde haar niet een woord. En Zijn discipelen, tot Hem komende, baden Hem, zeggende: Laat haar van U; want zij roept ons na. Maar Hij, antwoordende, zeide: Ik ben niet gezonden, dan tot de verloren schapen van het huis Israëls. En zij kwam en aanbad Hem, zeggende: Heere, help mij! Doch Hij antwoordde en zeide: Het is niet betamelijk het brood der kinderen te nemen, en den hondkens voor te werpen. En zij zeide: Ja, Heere! doch de hondkens eten ook van de brokjes die er vallen van de tafel van hun heren. Toen antwoordde Jezus, en zeide tot haar: O vrouw! groot is uw geloof; u geschiede, gelijk gij wilt. En haar dochter werd gezond van diezelfde ure.”*

Één van de oorzaken, dat wij mensen zo moeilijk vast geloof op kunnen brengen is, dat wij letten op de omstandigheden en symptomen. Zo had Jezus in Mark. 11:12-14 een onvruchtbare vijgenboom vervloekt: *“En des anderen daags, als zij uit Bethanië gingen, hongerde Hem. En ziende van verre een vijgenboom, die bladeren had, ging Hij om te zien, of Hij ook iets op denzelven zou vinden; en daarbij gekomen zijnde, vond Hij niet dan bladeren; want het was de tijd der vijgen niet. En Jezus, antwoordende, zeide tot denzelven: Niemand ete enige vrucht meer van u in der eeuwigheid! En Zijn discipelen hoorden het.”*

De discipelen hoorden Jezus' uitspraak, maar zij reageerden totaal niet op Zijn woorden. Terwijl zij dat anders wel deden. Maar nú zagen zij uiterlijk niets gebeuren! Dus gingen zij aan Jezus' woorden voorbij. Ogenschijnlijk was er niets met de vijgenboom gebeurd. Maar de volgende dag zagen zij dat de boom verdord was. En toen pas geloofden zij Jezus' uitspraak daadwerkelijk. Mark. 11:20-21 – *“En des morgens vroeg voorbijgaande, zagen zij, dat de vijgeboom verdord was, van de wortelen af. En Petrus, zulks indachtig geworden zijnde, zeide tot Hem: Rabbi! zie, de vijgenboom, dien Gij vervloekt hebt, is verdord.”* De discipelen geloofden, omdat zij het zagen. Zij hadden gelet op omstandigheden en op symptomen. Maar de werkelijke vernietiging van de vijgenboom vond reeds plaats op het moment, dat Jezus Zijn uitspraak deed. Maar omdat er toen ogenschijnlijk niets gebeurde en niets veranderde, was er onbegrip. Misschien zelfs twijfel en ongeloof!

Geliefde broeders en zusters, laten wij bidden dat de Heer ons dat daadwerkelijke, vaste geloof van de Kananese vrouw geeft. Zij, een heidense vrouw, had Jezus als de Messias herkend en wist dat zij eigenlijk geen recht op Zijn genade en zegeningen had. Maar zij liet zich niet afschepen. Met haar hart en haar mond beledde zij haar rotsvaste geloof: *“Ja, Heer, al ben ik maar een heiden, een hond, maar de honden eten toch ook de kruimeltjes op die van de tafels van hun heren vallen!”* En daarom ontving zij van Jezus wat zij vroeg.

Moge Hij u en mij deze week bewaren en overvloedig zegenen. Amen.